

[Udenrigsministeren]

hvis der f.eks. er grupper af fattige i et eller andet stort land, der kommer til at optræde i en statistik sammen med grupper af mere velstående i det land, skal de fratages muligheden for at få udviklingsbistand, fordi de er født i et land med skævheder.

Jeg er helt sikker på, at SF ikke mener, at man skal kigge på tal i stedet for på mennesker, så jeg synes, at fru Birgitte Husmark skulle prøve at tænke problemstillingen igennem og se, om vi så alligevel ikke kan enes om, at det, vi skal til at kigge på en gang imellem, er, hvilke elementer der ligger bag de statistiske oplysninger.

Lad mig føje til, at i en del af verden, hvor man så tit kan skønne galt bare med hensyn til befolkningstal, som det rent faktisk sker, skal vi passe på ikke at hænge os alt for voldsomt i de enkelte tal.

Det, vi så må kigge på i det samlede billede, der lægges frem, er netop helheden. Derfor lagde jeg i min præsentation af 5-års-planen så stor vægt på helheden, for jeg mener, vi har en god sag, som vi kan være bekendt at lægge frem, netop fordi helheden udtrykker en fattigdomsorientering, som formentlig er større, end man finder den i noget andet land.

Jeg tror ikke, at der er andre lande, der har en så høj grad af fattigdomsorientering i sin bistand som Danmark, når vi kigger på helheden, og det beder jeg om at man tager i betragtning, når man begynder at pille enkelte elementer af denne helhed ud og holde det op til særlig beskuelse.

I øvrigt vil jeg takke fru Birgitte Husmark for de positive bemærkninger om Danidas arbejde med kvindeaspektet i udviklingsbistanden. Der er gjort en særlig indsats på området, og jeg ved, at man værdsætter de positive bemærkninger.

Hr. Erik B. Smith, som jeg også takker for positive bemærkninger, var inde på spørgsmålet om, hvorvidt man burde have én chef de forskellige steder. Når man ser på Udenrigsministeriets bemanning nogle af de steder, hvor der er stor udviklingsbistand, forstår jeg godt, at besøgende kan føle, at der tilsyneladende er en lidt mærkelig arbejdsfordeling mellem cheferne. Jeg skal minde om, at vi rent faktisk har taget spørgsmålet op i Udenrigskommissionen, hvor vi arbejder med en tanke om en mere fleksibel indretning på stederne, som samtidig vil

indebære et bredere rekrutteringsgrundlag for cheferne. Vi arbejder med det, og jeg er sikker på, at vi kan finde en fornuftig måde at få løst problemet på, så det hele kommer til at virke mere effektivt.

Det vil i øvrigt også være godt i tråd med den udvikling, vi allerede i nogle år har haft i udenrigstjenesten, hvor hele rekrutteringsgrundlaget for chefstillinger – eller ambassadører om man vil – bliver gjort stadig bredere i takt med tidens almindelige udvikling.

Fru Ebba Strange spurgte konkret, hvornår det vil være betimeligt at gå i gang igen i Vietnam, og så må jeg bryde mit forsæt om ikke at gå for meget ind på enkelte lande, men jeg vil ikke lade være at svare fru Ebba Strange, for det er klart, at vi holder nøje øje med udviklingen i Vietnam og prøver at finde et tidspunkt – også i en dialog med de mange forskellige samarbejdspartnere, vi har om udviklingsbistanden – hvor det er rigtigt at starte igen.

Vi er for så vidt startet på den måde, at vi har givet humanitært orienteret bistand via en række frivillige organisationer, men vi har tøvet noget med at gå i gang med en statslig bistand. Det skyldes bl.a., med streg under bl.a., for det er en helhedsvurdering, at der er en del usikkerhed om troppetilbagetrækningen fra Kambodja. Der har jo ikke været tale om en tilbage-trækning, som har været foretaget under international overvågning og med effektiv kontrol. Så der er en række forhold, specielt i forbindelse med FN's stilling i området, som vi må have større klarhed over, før vi og vore samarbejdspartnere finder det rigtigt at gå i gang igen, men vi følger som sagt udviklingen meget nøje.

Til de spørgsmål, hr. Jørgen Estrup var inde på bl.a. om administrationsprocenten, skal jeg henvise til det tilsagn, jeg tidligere har givet om at føre en løbende og åben debat med Folketingets Udenrigsudvalg. Det vil være et helt naturligt spørgsmål at tage op i den løbende diskussion dér.

Fru Ebba Strange kom i anden omgang ind på et konkret land i en diskussion med hr. Jørgen Estrup og spurgte: Hvor længe skal det være, før man ikke længere giver det land bistand? Generelt vil jeg godt sige, og det gælder ikke kun det land, at vi kan vel være enige om, at for ethvert land, som modtager dansk udviklingsbistand, håber vi, at udviklingen i det pågældende land hurtigst muligt vil føre til, at landet